

RADAR

DĚTSKA PŘILOHA MĚSÍČNÍKU NOVÝ ŽIVOT.
REDAKCE: R A D A R
VIA CONCORDIA, 1
00183 ROMA, ITALIA
ČÍSLO 11/72
LISTOPAD 1972.

GG Gertruda!

Listopad:
Prší, prší jen se
leje a my domů
nepůjdeme!

NAUČ SE BOJOVAT!

Sven Bergquist - důvěrně Sven Berka - hvězda švédského fotbalu a hokeje, probíral denní poštu.

» Milý Svene, pošli mi autogram... pošli mi lístek na nedělní zápas... pošli mi míč... pošli mi autogram... dres... « Fandové nejsou příliš skromní ve svých přáních, i když to myslí dobře.

Náhle mu padly do očí řádky jednoho dopisu: » Píši vám z nemocnice. Jsem zde už pět měsíců, prodělal jsem mnoho operací. Viděl jsem vás hrát proti Finsku. Prosím vás, přijďte mě navštívit!«

Sven odložil dopis stranou. Byl právě příliš zaměstnán, aby se mohl uvolnit k návštěvě nemocnice. Snad až později...

Dopis psal čtrnáctiletý Artur Svensson. Právě prodělal dvaadvacátou operaci. Narodil se s velkou deformací: chyběl mu obličej. Namísto nosu měl jen dva malé

otvory, ústa mu museli lékaři vytvořit první bolestnou operací. Po ní následovaly další a další.

Arturovo utrpení jen vzrostlo, když začal chodit do školy. Ostatní děti se mu krutě posmívaly a napodobovaly jeho neforemnou tvář. V sedmi letech se dostal do ústavu pro děti stížené obrnou. Pro Artura to byla ta nejkrásnější doba: mezi ochrnutými snášel lépe svůj úděl, společné utrpení pomáhalo všem mít se víc rádi. Nezapomínalo se tu ani na sport. Každý z nich měl svého vyvoleného sportovce, kterému fandili, vystříhovali si z časopisů jejich fotografie, aby je měli stále na očích.

Artur si vybral za svůj vzor Svena Berka: » Chci být jako on!« A hned se také dal to tréninku. Po celé hodiny kopal do míče a střefoval se do improvi-

zované branky. Několik let v sobě živil lásku a obdiv k Svenu Bergquistovi. A když se mu poštěstilo vidět ho hrát v zápase proti Finsku, byl opravdu v sedmém nebi.

Brzy ho však čekala nová tvrdá rána. Z ústavu pro ochrnutlé ho přeložili do ústavu, který byl vlastně jakousi polepšovnou. Co zde zkusil od prvního dne, hraničí s mučednictvím. K tomu přišla další série operací. Ve svém bolestném opuštění se obrátil na svého Svena a v dopise mu vyjevil své nejskrytější přání. Sven se však neukázal.

Artur se vrátil z nemocnice do ústavu, kde škodolibé zlomyslnosti spolužáků pokračovaly jako dřív. Nejraději by utekl, ale kam? Dlouho sedával na břehu jezera a uvažoval: » Proč vlastně žiji? Kdybych zemřel, bylo by po bolesti... « A Sven neodpovídal...

Dopis zůstal na stole čtrnáct dní. Nyní opět četl Sven chlapcovy řádky: » Sestra mi říkala, že když jsem byl po narkóze, opakoval jsem stále vaše jméno. Prosím vás, přijďte mě navštívit!«

Sven vzal sluchátko a vytočil číslo.

Artur už byl na pokraji zoufalství. Klekl si na břehu jezera a modlil se: » Bože, dej, ať zemřu. A hned, abych se už nemusel vracet mezi ty zlé kamarády!«

» Arture!... Arture!... Volají tě k telefonu!«

Ještě nikdy ho nikdo k telefonu nevolal. Kdo to bude? Artur se rozběhl k domu.

Celý udýchaný se ohlásil.

» Zítřka tě přijdu navštívit!« Artur se ani nezmohl na odpověď.

Byla právě neděle, když se Sven s velkou krabicí cukroví a ovoce objevil ve dveřích.

» Jak mě uviděl, dal se Artur do pláče a vrhl se mi do náručí, « vypravuje Sven. Pak mu vypověděl celý svůj hořký osud. Sven ho pozorně vyslechl a nakonec mu prostými, upřímnými slovy řekl asi toto: Je lépe přijímat rány dokud je člověk mladý. Naučíš-li se bojovat a vítězit jako chlapec, bude to pro celý život.

Zatím se po celém domě rozneslo, že přišel Sven Berka. Chlapci se shromáždili kolem e bouřlivě ho zvali, aby si šel s nimi zahrát. Sven využil příležitosti a promluvil k chlapcům o lidských nedostacích. Za jedny, tělesné, jaké má Artur, nemůžeme. Jsou však jiné, jako je zlomyslnost a krutost, které druhé bolí. Z těch se můžeme vyléčit, když chceme. » A nyní bych si opravdu přál, abyste přijali Artura jako jednoho z vás!«

Rozběhl se s chlapci na hřiště a Artur s nimi. Zde se ukázalo, že posmíváný kamarád hraje docela dobře, lépe, než mnohý z nich.

Sven se stal Arturovi starším bratrem. Zval ho do Štokholmu, dopisoval si s ním, povzbuzoval ho. V jednom dopise se mu Artur přiznal: » Měl jsem strach žít - tys udělal ze mě muže!«

Dnes je Artur už dospělý. Plastické operace z velké části napravily tělesný nedostatek. Založil kroužek chlapců, kterým chybí láska rodičů a odvaha žít. Opakuje jim to, co jemu kdysi říkal Sven: » Nesmíme se bát utrpení. Musíme se odhodlaně a vytrvale probouvat k lepšímu životu, abychom ho mohli dát do služeb svých bratří.«

Podle T.B.

Gertruda GG

KTERAK PAN JAKUB RYBY NEJEN PĚSTOVAL, ALE I DO ERBU DOSTAL

Kdo poznal jihočeské rybníky, všiml si jistě, jak dokonalá je jejich stavba a vzájemné propojení, umožňující rychlé vyrovnání vodních hladin v době povodní a náhlých dešťů. Je to dílo na svou dobu tak důmyslné, že prý sám ďábel musel pomáhat při jeho provádění a dal si za to zaplatit duší, která nepatřila nikomu menšímu, než Jakubu Krčínovi z Jelčan, pověstnému regentu pánů z Rožmberka.

Pan Jakub začínal jako úředník borovanského kláštera, ale brzy na sebe upozornil a byl získán do služeb pana Viléma, vladaře domu Rožmberského. Během jediného roku stává se krumlovským purkrabím a jeho energie se rozjíždí na plné obrátky. Buduje dvory, ovčiny, pivovary, nejedná při tom s lidmi právě v rukavičkách, ale úspěchy má takové, že je v pouhých čtyřiatřiceti létech, jmenován regentem všech panství rodu červené růže. Ted konečně nachází dostatečně široké pole působnosti. Rybníky, hráze, průplavy mu rostou přímo pod rukama, zatopí bezohledně i předměstí Třeboně, protože leží v místě výhodném pro rybník, ale při tom projektuje a postaví i stoku Nová řeka, kterou reguluje hladiny s ní spojených rybníků a v době hrozcících záplav svádí přebytečné vody do Nežárky. A tohle jeho dílo je v provozu dodnes a zachraňuje každoročně lidské životy i majetek.

Nakonec se i sám římský císař a český král Rudolf II. uchází o radu a pomoc rožmberského regenta na svých panstvích u Poděbrad. Císařské statky jsou ovšem už tradičně mizerně spravovány a tak proto, aby si pana Krčina pro nevděčnou práci získal, polepšuje mu panovník 20.

března 1586 jeho po předcích zděděný erb. Vladykové z Jelčan, nosili dosud v modrém štítě zeleného papouška, kterého jim udělil už král Vladislav II. Nový Královský erbovní list, jehož kopii máme zachovanou, jim nyní dává štít čtvrcený, v jehož prvním a čtvrtém poli je » pták papoušek « ponechán, v poli druhém spatřujeme pak » štiku rybu zlatou wohnutau «, ve čtvrtém kapra, rovněž zlatého. A jako další veliké vyznamenání je přidána na štít v té době ještě velmi vzácná druhá přílba, zdobená křídlem, na němž je » pruh ve způsobu wodním «. Ani to ale ještě nebylo dost a tak se panu Jakobovi vedle dosavadního predikátu » z Jelčan « dostává dovolení psáti se » z Jelčan a ze Sedlčan «, podle města, které od Rožmberků získal.

A tak, když se pan » rybníkář Kuba «, úspěšný hospodář, odvážný architekt, výborný zeměměřič, ale také zdatný alchymista, obratný obchodník a chlap tvrdý k sobě a bezohledný k druhým, rozloučil v roce 1604 se životem, není divu, že jeho nevidané úspěchy daly podnět k po-

vidačkám o čertově pomoci. Správnějším vysvětlením však asi bude Krčinovo heslo » cokoliv činíš, dělej dobře a měj na paměti výsledek. «

Důkazem toho, že pan Jakub zemřel jako dobrý křesťan, je i jeho náhrobek ve farním kostele v Obděnicích nedaleko Sedlčan. Je na něm nádherně vytesán krčínovský erb, ale papoušci jsou zdvořile obráceni, aby hleděli k hlavnímu oltáři, a v latinském nápisu, který si pan regent sám složil, stojí: » Příteli, nezávid bratru, ...neztratil život, naopak, bezpečnější a nejslavnější si vylosoval. Netrápí ho vášeň ani lakomství, ani starost o bohatství... Užívá plné blaženosti, pročž oplakávati jeho štěstí je závistí, a jeho smrt pošetilostí! «

FAIR PLAY

Milá děvčata a chlapi, snad si Vy, co jste byli na letní škole v Norsku, vzpomínáte jak jsme si vyprávěli o Olympijských hrách. Kdysi jsem snil jednou se jich zúčastnit, nejraději jako závodník. Byli jsme skupina atletů a trénovali jsme v létě i v zimě, v horku, dešti a větru nebo sněhu. A někdy i dvakrát denně. Trenérovi jsme slíbili, že jej budeme na slovo poslouchat, jen abychom se na ty Olympijské hry dostali. Tam přece závodí nejlepší z nejlepších! Tak ubíhaly roky a nakonec se to podařilo jen jednomu z nás, běžci, který časně ráno a pak večer trénoval a přes den pracoval u pekařské pece. My ostatní jsme se na Olympijské hry nedostali ani jako turisté, protože cestovat za hranice nebylo doma tak snadné. Teprve letos se mi moje přání splnilo a mohl jsem část Olympijských her v Mnichově zažít jako divák.

Toho dne, na cestě do Mnichova, jsme byli s přítelem na Zugspitze, nejvyšší

hoře Německé spolkové republiky, a obdivovali se vznešenosti Alp. Večer jsme dorazili do města a tam nás čekalo ošklivé překvapení. Odehrávala se tam tragédie, o které jste jistě slyšeli a její průběh sledovali. Postavili jsme se za plot Olympijské vesnice, kde bydleli závodníci, a čekali, co bude. Střílelo se a řada mladých lidí přišla o život. Takhle jsem si Olympijské hry nikdy nepředstavoval.

V Mnichově mi připadalo, že Olympijské hry jsou obrovský mumraj a také velký obchod. Ale to by nevadilo, vždyť takový je už náš svět a sportovní utkání může být i za těchto podmínek pěkné. Zažili jsme tam ale i něco moc ošklivého, co se nedá nijak omluvit: nenávist a snahu zneužít Olympijských her i za cenu zabíjení.

Bylo tedy to, co jsme si vyprávěli na Letní škole o olympijské myšlence nepravda? A proč jsme si tam pořádali naši vlastní malou olympiádu?

Když hledáme něco, co je krásné a dobré a když se snažíme dělat něco, o čem věříme, že je správné a že to dělá nás a druhé lidi lepší, pak se nesmíme nechat ničím odradit. Je to těžké a někdy se nám zdá, že to nikam nevede, že hrubián nebo člověk s ostrými lokty jsou úspěšnější. My ale nemůžeme měřit hodnotu vlastního života jen podle úspěchů a vítězství. Důležité vždycky je, zda hrajeme poctivou hru. Anglicky se tomu říká fair play. A ta poctivá hra má jedno pravidlo: mít se rádi.

Pro nás je důležité, že naše malá olympijská soutěžení na Letních školách jsou myšlence přátelského sportovního zápolení věrna. A tak běhejte, skákejte a plavte dál. Trénujte, protože je to zdravé a dobré. A když budete závodit, možná jednou i na těch velkých a slavných Olympijských hrách, tak vždycky FAIR PLAY.

Váš Bor

NÁBOŽENSKÉ OKÉNKO

Milé děti!

Helenka z Holandska nám píše, že se zamýšlí nad životem, proč jsme vlastně na světě a co máme zde činit, ale někdy nemůže najít správnou odpověď. Usuzuje, že Bůh ví a zná přesně náš život ještě dříve než se narodíme a tak určil cestu každému, dobrému i špatnému člověku. Píše: » Myslím, že Bůh jedná skrze každého člověka. A v tom mám problém, protože si nedovedu vysvětlit, zdá jedná jen skrze svaté lidi anebo i skrze zlé? «

V prvé řadě si musíme vysvětlit to, že i když Pán Bůh ví, co člověk udělá, tím ho nenutí ten skutek udělat. Ku příkladu: Učitel ví, že žák X.Y. se vůbec neučí a ví, že určitě propadne. To, že to učitel ví, nijak neurčuje a nenutí toho žáka propadnout. Ten žák má pořád svobodnou vůli a může

se začít učit, aby nepropadl. Jestliže propadne, je to jen jeho vina a ne učitele, který o tom ví a který ho ještě napomíná. Podobně je to i s Pánem Bohem. I když Pán Bůh ví, jak my se v jednotlivých případech zachováme, zda dobře nebo špatně, přece tím, že to ví, nenutí člověka dělat dobré nebo špatné skutky. Člověk je zcela svobodný a zcela svobodně se rozhoduje pro dobro nebo pro zlo. A Bůh jej podle toho odmění nebo protrestá. Bůh však nás má rád jako své děti a i když učiníme něco zlého, netrestá nás hned, ale čeká, až se polepšíme a je ochoten nám odpustit, kdykoliv ho o odpuštění poprosíme. Z hlediska spravedlnosti bude však od nás vyžadovat vyrovnání za zlé skutky a za dobré skutky nás bohatě odmění.

Protože Bůh je Dobro samo, chce, aby i lidé konali dobré skutky a nemůže tedy nikdy chtít, aby činili zlo, protože to by pak nebyl Bohem. Když člověk učiní něco zlého, je to jen jeho vina. K dobrým skutkům Bůh člověku pomáhá. A tak když člověk činí dobré skutky, spolupracuje s Bohem a sjednocuje se s ním v dobro.

Helenka má ještě jiné otázky, ale na ty budeme odpovídat střídavě s naším tématickým plánem.

Johny.

STALO SE V LĚTĚ

Byly jsme v Thunu ve Švýcarsku. Dobluvili jsme se s Ninou (to je moje kamarádka) a jejím tatínkem, že se sejdem v jedné restauraci o půl šesté odpoledne. Měly jsme si s Ninou zatím něco objednat a čekat. My dvě jsme došly přesně, daly jsme si tedy zmrzlinu a čekaly. V šest hodin už jsme začaly být trochu netrpělivé, protože jsme zmrzlinu dávno snědly a obsluha se začala po nás nějak divně koukat. O půl sedmé už číšnice obcházela kolem nás se zřejmým úmyslem a to stále častěji. Pokaždé jsme se otočily a dělaly, jako bychom ji neviděly. Neměly jsme totiž u sebe ani frank a zmrzlina stála 8 franků. V sedm hodin jsme s hrůzou zpozorovaly, že se k nám blíží číšník, tentokrát už s peněženkou v ruce. Obě jsme zrudly a dělaly, jako bychom hledaly peníze.

A právě v tom posledním okamžiku se otevřely dveře a Ninin tatínek vstoupil a zachránil nás z té trapné situace. Důvod opoždění byl ten nejběžnější – cestou mu nějak zlobilo auto.

Yveta Mainzerová

(Yvetin zážitek odměňujeme krásnou obrázkovou knihou: Nad hrady a zámky)

V Casies nás bylo jako kvítí v máji.

MOJE DRUHÁ VLAST

Od Helenky Plojharové jsme dostali tento příspěvek o Holandsku, její druhé vlasti. Těší nás, že se jí v zemi tulipánů líbí a že to dovede tak pěkně česky vyjádřit. Za odměnu jí, milovníci hudby, posíláme knihu Životní symfonie A. Dvořáka. Od koho bude příští příspěvek o zemi, ve které bydlíte?

drogy. Člověk musí být silný, aby odolal. Jsem ráda, že jsem mohla poznat cestu za pravým štěstím a je mi líto těch, kteří ji ještě hledají. Považuji víru za obrovský dar.

Máme zde také velmi moderní kostel. Chodím do něj ráda, ale někdy se musím opravdu snažit být pobožná, protože to není český kostel s obrazy a sochami, které by připomely, že je to Kristův dům. Ale Holanďané ztratili velmi mnoho obrazů a uměleckých památek v »Beelderstorm« (= obrazoborectví). Bylo to v roce 1566, když šlechtici napsali dopis Filipovi II., že nechtějí, aby protestanti byli pronásledováni. On jim ale nevyhověl, takže všechno bylo zničeno.

Nemohu si vůbec na holandskou povahu stěžovat. Opravdu nehledí na emigranty jako na méněcenné, s nějakou diskriminací jsem se zde za ta tři léta co jsme zde, vůbec nesetkala. Já se zde zatím cítím úplně jako doma. Teď jsem o jednu vlast bohatší. Opravdu nemohu říct, která země je mně dražší, přece jenom Čechy trochu víc, ale Holanďané se starají o emigranty vzorně.

Královna Juliána je moc skromná a hodná paní. Do vládních věcí vlastně nezasahuje. Ale přece se mně líbí, že bydlíme v »království«. Holandsko je ve všem úplně demokratické. Každý může protestovat a diskutovat, až mi připadá, že je to trochu moc.

Navštívili jsme také hrob J. A. Komenského. 60% návštěvníků prý jsou cizinci ze všech koutů světa. Průvodce mluvil o Komenském s velkým zájmem a tak jsem se toho hodně dozvěděla. Poblíž hrobu J. A. Komenského se nachází museum předělané českými umělci. Stojí opravdu za to se tam podívat.

H. Plojharová

Bydlím ve velikém a rušném městě Eindhovenu. Jsou tam hlavní továrny Philips. Je zde také vysoká škola technická. Najdou se zde velmi krásné, moderní a architektonicky dobře řešené budovy. Pořád se ale tuví města mění. Přibývá zde stále víc a více rodinných domků. Jistě víte, že Holandsko musí stále bojovat s nedostatkem půdy, ale v Eindhovenu jsou všude velmi široké ulice a samozřejmě si Holanďané potrpí na trávníky a hlavně na tulipány. Velmi se zde o to pečuje, takže by se dalo říct, že Holandsko je jedna zahrádka.

Lidé, kteří si hodně vydělají, se zde nemohou stát milionáři, protože dostanou obrovské daně a ty se pak používají pro sociální pomoc potřebným. I staří lidé jsou zde velmi dobře opatrováni. Nenajde se tu žádný starý člověk, který by byl sedřený a už neměl o nic zájem. A to se mně líbí. Byty zde mají obrovskou úroveň. Na severu je větší nouze o byty, ale dá se říct, že 90% lidí zde bydlí opravdu velmi dobře. Takové rodinné domky jako v Holandsku jsem ještě nikde v Evropě neviděla.

Holanďané jsou ponějvíce technici a obchodníci. Obchodu také vděčí tato země za své bohatství. Jinak se zde nic nenachází, mimo zemní plyn, který má každá rodina. Dále jsou Holanďané experti ve vysoušení moře. V získávání nové půdy se ještě stále pracuje. Rotterdam je 20 m pod mořem. Když se zde pár metrů hloubí, hned se přijde na vodu a písek. Také se zde nenajde jediný kámen.

Mládež je z toho bohatství znuděná a už neví co dělat. A protože jim bohatství nepřináší štěstí, hledají je v drogách. Například na naší škole děti od 12ti let kouří a polovina už požívala i silnější

HLASÍ SE

TÁBOR

V ZEMI JEJÍHO VELIČENSTVA

Odjeli jsme z Londýna zvláštním autokarem 11. srpna brzy po obědě, a na čaj už jsme byli v táboře. Je to necelé tři hodinky cesty. 30 dětí, většinou z Londýna, ale dvě byly i ze Skotska a dvě ze Střední Anglie. K tomu ještě tři děvčata ze Štuttgartu. Počasí bylo pěkné, jen jednou nám trochu zapršelo, jinak sluníčko svítlo a hřálo! Neminulo dne, aby děti nešly do moře. Někteří chodili raději na vycházky. Nejdělsí náš výlet byl do Canterbury, kde působil sv. Augustin, apoštol Anglie.

Hráli jsme fotbal, skákali s můstku a hráli mnoho jiných her. Jíme ve

společně jídelně. Strava je anglická, ale děti si už na ni zvykly. Mnohokrát ani nenesdí všechno, co dostanou, neboť si nakoupí různých mlsot z kapesného, které jim rodiče často až přestědře nechají. Ti větší hráli i na pláži šachy; jiní pouštěli draky, ale většina jich stavěla písečné zámky a hrady a čekali, až jim je příliv povalí a smete. Nikdy to s vodou nevyhráli.

V neděli jsme mívali mši svatou ve velikém sále, kde též bývají během týdne kina a koncerty. Byli s námi studenti z Německa, kteří nám zpívali liturgické zpěvy, Francouzi a Angličané... byla to opravdu mezinárodní slavnost.

Soutěžili jsme také na jednom koncertu – děti připravily pěkný program, ovšem v té velké kompetici se těžko vyhrává (kdo vyhrá může přivést bezplatně dvacet dětí na dvoutýdenní pobyt u moře).

25. srpna jsme byli opět v Londýně.
P. J. Lang

ZDE SE NESPÍ

Škola už běží delší dobu - » To víme až moc dobře, » povzdechmete si. Ale běží také naše české doplňovací školy, a to je něco docela jiného! Tady uvádíme některé z nich v naději, že se nám ohlásí i ty ostatní:

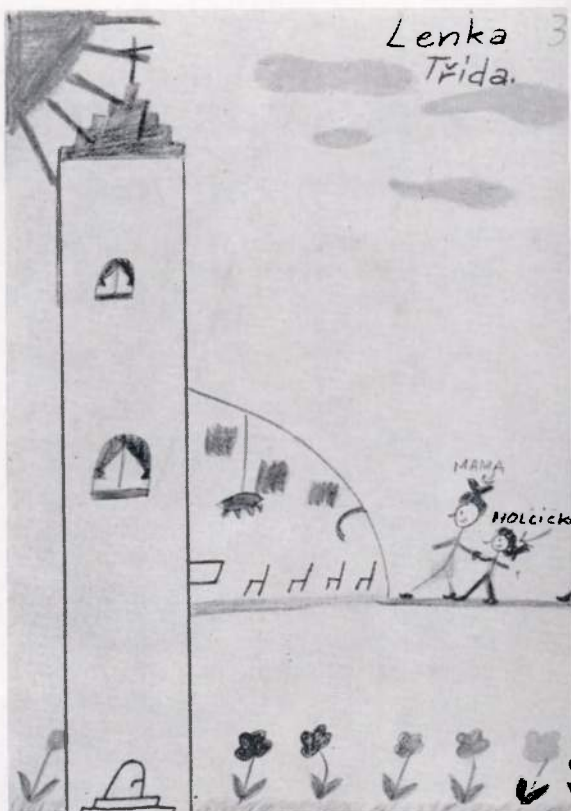
CURYCH: Česká doplňovací škola začala nový školní rok 2. září a to s přírůstkem osmi nových žáků. (Zpravodaj, Curych)

TORONTO: Masarykova doplňovací škola zahájila školní rok zápisem žáků 16. září. (Nový domov, Toronto)

FRANKFURT: Česká škola pro děti probíhá od září v Haus Nidda. (Národní politika)

MNICHOV: Česká a slovenská škola: Začátek v pátek 6. října v učebnách v Domě setkání. Besídka nejmenších vždy v sobotu od 9 do 12 hodin. Mládeži se věnuje letos Otec Jirí Kopic.

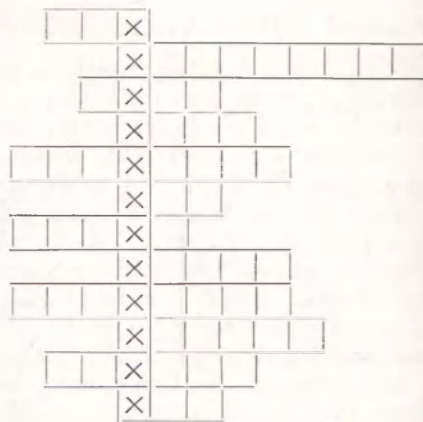
LONDÝN: Pravidelné vyučování začalo v září. Škola je od 10,15 do 14,15 hod. každou sobotu. Děti sváží do školy školní autobus.

Tento obrázek posílá Lenka ze Švédska ostatním čtenářům Radaru.

ZNĀŠ JMÉNA A SYMBOLY LETECKÝCH SPOLEČNOSTÍ?

Dosadíš-li jejich zkratky či počáteční slova ve správném pořadí do vedlejších okének, dá ti sloupec označený křížky jméno známého českého spisovatele. (Ale pozor! Ve značkách je jedna chytačka. Kdo na ni přijde?) - První tři správná řešení odměníme Selským betlémem, o kterém se mluví v redakčním dopise.

Ještě jedna vzpomínka na tábor skautů pod Kostivalem

Čao, děti!

Na dlouhé povídání mi tentokrát nezbylo místo. Shrnu tedy svůj redakční dopis do několika bodů:

● Na stole se mi hromadí Radary vrácené s poznámkou: Odcestoval... Neznámý... Neúplná adresa...

A někdo si kdesi ve světě naříká, že nedostává Radar! Hlaste každou změnu adresy!

● Dotazníky Radaru přicházejí každým dnem. Poslali i tvoji rodiče svou odpověď? Zeptej se jich, zda ji nezapomněli odeslat!

● Dovedeš myslet trochu dopředu? Je sice teprve listopad, ale na poslední chvíli budeš pěkný český betlém těžko shánět. Radar ti nabízí SELSKÝ BETLÉM, který podle českých lidových motivů nakreslil P. Vojtěch Engelhart. Tři vystřihovací

archy stojí celkem 900 lir (= 1,50 am. dolaru, 5 DM). Objednávku pošli na adresu: Radar, Via Concordia 1, 00183 Roma, Italia.

● Yveta Mainzerová navrhuje, abychom uveřejňovali adresy čtenářů, kteří by si chtěli vzájemně dopisovat. Ona hledá někoho v Anglii, aby se pocvičila v angličtině (a také v češtině, to se rozumí). Angličané a Angličanky, kdo jí napíše? Adresa je: Yveta Mainzerová, Pfannmüllerweg 46, 61 DARMSTADT, DBR.

● Do kasičky Radaru přispěli:

M. Ilbergová, Mnichov 20 DM

P. Freund, Marsta, 20 šv. korun.

Za dary srdečně děkuje a všechny zdraví

P. Ladislav

